

**Biuro Krajowej Rady
Radiofonii i Telewizji**

**Departament Polityki
Europejskiej
i Współpracy z Zagranicą**

Zestawienie przepisów prawnych wybranych państw europejskich służących implementacji art. 4 i 5 dyrektywy „O telewizji bez granic”

Styczeń 2004

Wojciech Kołodziejczyk

**ANALIZA
BIURA KRRiT**

Nr 2/2004

W poniższym zestawieniu znalazły się przepisy wybranych państw europejskich wprowadzające do krajowych systemów prawnych obowiązek promowania audycji europejskich oraz audycji wytworzonych przez producentów niezależnych wraz z odpowiednimi przepisami dyrektywy „O telewizji bez granic”.

Poniższe zestawienie zostało opracowane w oparciu o studium przygotowane na zlecenie Komisji Europejskiej dotyczące istniejących uregulowań w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej oraz wchodzących w skład Europejskiego Obszaru Gospodarczego, służących implementacji rozdziału III dyrektywy „O telewizji bez granic” (*Study on the provisions existing within the Member States and the EEA to implement Chapter III of the TWF directive*), Maj 2001 r.¹

¹ http://europa.eu.int/comm/avpolicy/stat/quot_en.pdf

Dyrektywa „O telewizji bez granic” jest skierowana do Państw Członkowskich (oraz państw wchodzących w skład Europejskiego Obszaru Gospodarczego) i pozostawia w ich gestii wybór właściwych środków mających służyć jej implementacji, związku z czym odpowiednie przepisy zawarte w ustawodawstwie poszczególnych państw mogą mieć różne brzmienie. Jednakże, przepisy te powinny gwarantować faktyczne wypełnianie obowiązków mających źródło w przepisach dyrektywy, w szczególności dotyczy to obowiązku przeznaczania większości czasu nadawania na audycje europejskie, który powinien być sformułowany w sposób normatywny, a ewentualne wyjątki ograniczone i oparte na przesłankach ściśle określonych prawem.

Dyrektywa „O telewizji bez granic”

Przepisy art. 4 i 5 dyrektywy znajdują się w rozdziale III „Promocja dystrybucji i produkcji programów telewizyjnych”, wprowadzającym zasady promocji audycji europejskich.

Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. (89/552/EWG) w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej² zmieniona dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r.³

Rozdział III

Promocja dystrybucji i produkcji programów telewizyjnych

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie, gdzie to możliwe i przy użyciu odpowiednich środków zadbają o zapewnienie przez nadawców telewizyjnych przewagi emisji utworów europejskich w rozumieniu art. 6 w łącznym czasie emisji z wyjątkiem czasu przeznaczanego na wiadomości, relacje sportowe, teleturnieje, reklamę, teletekst oraz telesprzedaż. Udział ten powinien być osiągnięty stopniowo przy uwzględnieniu odpowiedzialności nadawców telewizyjnych wobec ich widzów w zakresie informacji, oświaty, kultury i rozrywki i właściwych kryteriów.

---

² Dz. U. U.E. L298, 17.10.1989 r. str. 23

³ Dz. U. U.E. L202, 30.07.1997 r. str. 60

2. Jeżeli nie jest możliwe osiągnięcie udziału według ust. 1, nie powinien on być niższy niż średnia dla danego Państwa Członkowskiego w 1988 r. W przypadku Republiki Greckiej i Republiki Portugalskiej rok 1988 zostaje zastąpiony przez rok 1990.

3. Począwszy od 3 października 1991 r. Państwa Członkowskie, raz na dwa lata, przekazują Komisji sprawozdanie w sprawie realizacji niniejszego artykułu i art. 5.

Sprawozdanie to zawiera w szczególności dane statystyczne określające, w jakim stopniu każdy z programów telewizyjnych, podlegających jurysdykcji danego Państwa Członkowskiego, osiągnął udział określony w niniejszym artykule i w art. 5, z jakich powodów udział ten nie mógł być osiągnięty w każdym konkretnym przypadku oraz jakie środki przyjęto lub przewidziana dla osiągnięcia powyższego udziału.

Komisja przekazuje sprawozdanie, tam gdzie stosowne wraz z opinią do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich oraz Parlamentu Europejskiego. Komisja sprawuje nadzór nad realizacją niniejszego artykułu i art. 5 zgodnie z postanowieniami Traktatu. W swojej opinii Komisja może w szczególności dokonać oceny postępu osiągniętego w porównaniu z latami poprzednimi, udziału emisji premierowych w całokształcie programu, szczególnych właściwości nowych nadawców telewizyjnych, jak również szczególnej sytuacji krajów o niskim potencjale produkcyjnym lub ograniczonej przestrzeni językowej.

4. Rada dokona kontroli wdrożenia niniejszego artykułu najpóźniej pod koniec piątego roku od chwili wydania niniejszej dyrektywy, na podstawie sprawozdania Komisji zawierającego ewentualne propozycje zmian. W tym celu Komisja uwzględni w swoim sprawozdaniu w szczególności wydarzenia na rynku Wspólnoty oraz sytuację międzynarodową, biorąc za podstawę informacje przekazane przez Państwa Członkowskie według ust. 3.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie, tam gdzie to możliwe i przy użyciu stosownych środków zadbać o to, aby nadawcy telewizyjni przeznaczali co najmniej 10 % czasu emisji, nie licząc wiadomości, relacji sportowych, teleturniejów, reklam, teletekstu oraz telesprzedaży, lub alternatywnie do wyboru Państwa Członkowskiego, co najmniej 10% środków budżetowych przeznaczonych na działalność programową, na realizację emisji utworów europejskich niezależnych od nadawców telewizyjnej. Należy zapewnić stopniowe osiągnięcie powyższego udziału przy pomocy stosownych kryteriów, uwzględniając odpowiedzialność nadawców telewizyjnych wobec ich widzów w zakresie informacji, oświaty, kultury i rozrywki; ponadto należy zapewnić odpowiedni udział utworów najnowszych tzn. utworów wyświetlanych w terminie pięciu lat od ich produkcji.

Finlandia

Ustawa 744/1998 o działalności radiowej i telewizyjnej.

§ 16

Nadawcy telewizyjni przeznaczą na audycje europejskie większość swojego rocznego czasu nadawania, z wyłączeniem czasu przeznaczanego na serwisy informacyjne, transmisje sportowe, teleturnieje, reklamy, usługi teletekstowe oraz telesprzedaż.

Szczegółowe przepisy określające jakie audycje uznaje się za audycje europejskie, o których mowa w ust.1, zgodnie z dyrektywą Rady (89/552/EWG) w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej oraz art. 6 dyrektywy (97/36/WE) Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej wspomnianą dyrektywę, zostaną zawarte w dekrete.

§17

Nadawcy telewizyjni przeznaczą na audycje wytworzone przez producentów niezależnych 10% czasu nadawania, z wyłączeniem czasu przeznaczanego na serwisy informacyjne, transmisje sportowe, teleturnieje, reklamy, usługi teletekstowe oraz telesprzedaż, lub 10% swojego budżetu programowego. Połowa z audycji wchodzących w skład wspomnianego udziału musi być wyprodukowana w ciągu ostatnich pięciu lat.

Francja

*Prawo nr 86–1067 z 30 września 1986, zmienione, dotyczące swobody komunikacji.
Artykuły 27 i 33.*

Artykuł 27

Biorąc pod uwagę misje o znaczeniu ogólnym organizmów sektora publicznego oraz różne kategorie programów z zakresu komunikacji audiowizualnej rozpowszechnianych w systemie rozsiewczym naziemnym, rozporządzenia Rady Stanu ustalają zasady ogólne określające obowiązki dotyczące: (...)

2. rozpowszechniania szczególnie w godzinach dużej oglądalności w wymiarze równym co najmniej 60% dzieł kinematograficznych i audiowizualnych europejskich oraz w wymiarze

równym co najmniej 40% dzieł kinematograficznych i audiowizualnych oryginalnie francuskojęzycznych;

W każdym razie, w celu stosowania przepisów przewidzianych w powyższym ustępie dla dzieł audiowizualnych rozpowszechnianych przez upoważnione programy, Najwyższa Rada programów audiowizualnych będzie mogła zastąpić godziny dużej oglądalności godzinami znaczącymi, które będzie określać w skali roku, dla każdego programu, biorąc pod uwagę charakterystyki jego oglądalności i programowania, jak również stopień i naturę jego udziału w produkcji;

Artykuł 33

Rozporządzenie Rady Stanu, powzięte po zaopiniowaniu przez Najwyższą Radę programów audiowizualnych, ustala dla każdej kategorii programów rozpowszechnianych dźwiękową drogą radiową lub telewizyjną systemem kablowym albo systemem rozsiewczym satelitarnym: (...)

9. proporcję dzieł kinematograficznych europejskich i dzieł oryginalnych francuskojęzycznych, rozpowszechnianych zwłaszcza w godzinach dużej oglądalności, równą co najmniej, odpowiednio, 60 i 40%;

10. proporcję dzieł kinematograficznych europejskich i oryginalnych francuskojęzycznych, która może się zmieniać w zależności od wielkości inwestycji nadawcy programu w produkcję, przy czym udział dzieł europejskich nie może być niższy niż 50%.

Rozporządzenie to może przewidywać odstępstwa od przepisów 5 i 10 dla programów emitowanych w języku innym niż język któregoś z krajów członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Rozporządzenie nr 90–66 z 17 stycznia 1990 (przydziały rozpowszechniania) w odniesieniu do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego

Obowiązki rozpowszechniania dzieł kinematograficznych i dzieł audiowizualnych pochodzących z Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz oryginalnych francuskojęzycznych.

Artykuł 7

Zmieniony Rozporządzeniem 92–279 27 marca 1992 art. 6 JORF 28 marca 1993.
Spółki narodowe kanałów Antenne 2 i France Regions 3 oraz upoważnione programy rozpowszechniane bez kodowania w systemie rozsiewczym naziemnym muszą przeznaczyć w

odniesieniu do całkowitej rocznej liczby rozpowszechnianych dzieł kinematograficznych długometrażowych: co najmniej 60% na rozpowszechnianie dzieł europejskich; co najmniej 40% na rozpowszechnianie dzieł oryginalnych francuskojęzycznych.

Artykuł 8

Zmieniony Rozporządzeniem 92–279 27 marca 1992, art. 7 JORF 28 marca 1993.

Spółki narodowe kanałów Antenne 2 i France Regions 3 oraz upoważnione programy rozpowszechniane bez kodowania w systemie rozsiewczym naziemnym muszą przeznaczyć w odniesieniu do całości rocznego czasu poświęconego na rozpowszechnianie dzieł audiowizualnych: co najmniej 60% na rozpowszechnianie dzieł europejskich; co najmniej 40% na rozpowszechnianie dzieł oryginalnych francuskojęzycznych.

Rozporządzenie nr 90 67 z 17 stycznia 1990 (przydziały produkcji) w odniesieniu do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego

Artykuł 3

Zmieniony Rozporządzeniem 99–189 11 marca 1999 art. 1 JORF 13 marca 1999.

Spółki lub programy wymienione w artykule 2 przeznaczają każdego roku co najmniej 3% rocznego obrotu netto za rok ubiegły na wydatki przyczyniające się do rozwoju produkcji dzieł kinematograficznych europejskich, z czego co najmniej 2,5% tych obrotów przeznaczonych jest na wydatki przyczyniające się do rozwoju produkcji dzieł kinematograficznych oryginalnych francuskojęzycznych.

Jednakże przepisy poprzedniego ustępu nie stosują się do tych programów, które rocznie rozpowszechniają nie więcej niż 52 dzieła kinematograficzne długometrażowe.

Artykuł 3-1

Utworzony Rozporządzeniem 99–189 11 marca 1999 art. 2 JORF 13 marca 1999

Aby przyczynić się do rozwoju niezależnej produkcji kinematograficznej, spółki i programy wymienione w artykule 2 obowiązane są przeznaczać każdego roku co najmniej 75% wydatków określonych w art. 3 na zawieranie kontraktów z niezależnymi przedsiębiorstwami produkcyjnymi.

Umowa przewidziana artykułem 28 wyżej wymienionego prawa z 30 września 1986 oraz warunki przetargowe przewidziane w artykule 48 tego samego prawa precyzują warunki stosowania poprzedniego ustępu, a mianowicie odpowiedni udział procentowy. Uwzględniają

one sytuację ekonomiczną spółki bądź programu oraz warunki zapłaty kwot przewidzianych w artykule 3.

Artykuł 8

Zmieniony Rozporządzeniem 95–1162 6 listopada 1995 art. 4 JORF 7 listopada 1995
Przepisy niniejszego tytułu stosują się do: 1. Spółek narodowych programów France 2 i France 3, a także do spółki wskazanej w artykule 45 wyżej wymienionego prawa z 30 września 1986; 2. Uprawnionych programów telewizyjnych rozpowszechnianych bez kodowania w systemie rozsiewczym naziemnym.

Artykuł 9

Zmieniony Rozporządzeniem 95–1162 6 listopada 1995 art. 5 JORF 7 listopada 1995
Aby przyczynić się do rozwoju produkcji audiowizualnej, spółki i programy wymienione w artykule 8 niniejszego rozporządzenia obowiązane są, z jednej strony, przeznaczyć każdego roku co najmniej 15% ich rocznych obrotów netto za rok ubiegły na zamówienia dzieł audiowizualnych oryginalnie francuskojęzycznych i, z drugiej strony, rozpowszechniać w wymiarze rocznym co najmniej stu dwudziestu godzin europejskie lub oryginalne francuskojęzyczne dzieła audiowizualne, które nie były rozpowszechniane bez kodowania w systemie rozsiewczym naziemnym o charakterze narodowym i których rozpowszechnianie zaczyna się między godziną 20 a 21.

W granicach 2% rocznych obrotów netto za rok ubiegły na zamówienia związane ze stosowaniem pierwszego ustępu niniejszego artykułu przyznawane są kwoty przeznaczone na pozyskanie praw do rozpowszechniania dzieł audiowizualnych oryginalnie francuskojęzycznych, przy czym wartość tych praw ma związek z pierwszym rozpowszechnieniem każdego dzieła przez spółkę bądź odnośny program.

Artykuł 9-1

Zmieniony Rozporządzeniem 95–1162 6 listopada 1995 art. 5 JORF 7 listopada 1995
Przez uchylenie przepisów poprzedniego artykułu każdy program wskazany w pkt 2 artykułu 8 niniejszego rozporządzenia może zawrzeć z Najwyższą Radą programów audiowizualnych, w myśl przepisów artykułów 28 i 28-1 wyżej wymienionego prawa z 30 września 1986, umowę określającą poziom zamówień dzieł audiowizualnych wyższy od poziomu ustalonego w pierwszym ustępie poprzedniego artykułu. W takim przypadku Najwyższa Rada programów audiowizualnych może ustalić wielkość rozpowszechniania na

poziomie niższym niż sto dwadzieścia godzin. W odniesieniu do spółek wymienionych w pktcie 1 artykułu 8 niniejszego rozporządzenia, warunki przetargów przewidziane w artykule 48 wyżej wymienionego prawa z 30 września 1986 mogą ustalić poziom zamówień dzieł audiowizualnych wyższy niż określony w pierwszym ustępie poprzedniego artykułu. W tym przypadku mogą one ustalić wielkość rozpowszechniania na poziomie niższym niż 120 godzin.

Umowy te i warunki przetargów określają warunki, w jakich zamówienie dzieł audiowizualnych może uwzględniać sumy poświęcone na:

- a) zamówienie dzieł audiowizualnych oryginalnie francuskojęzycznych;
- b) zamówienie dzieł audiowizualnych europejskich;
- c) nabycie praw rozpowszechniania dzieł audiowizualnych europejskich lub oryginalnie francuskojęzycznych;
- d) zamówienie napisania i rozwój dzieł audiowizualnych europejskich lub oryginalnie francuskojęzycznych.

Całość wydatków realizowanych z tytułu b), c) i d) poprzedniego ustępu nie może być brana pod uwagę powyżej trzeciej części wielkości zamówień przewidzianej przez umowy i warunki przetargów.

Rozporządzenie nr 92–882 z 1 września 1992 (dla programów rozpowszechnianych siecią kablową).

Art. 12 – I. – Programy przestrzegają, w całkowitej liczbie rocznej rozpowszechnianych dzieł kinematograficznych długometrażowych, udziałów procentowych przewidzianych w artykule 7 wyżej wymienionego rozporządzenia nr 90–66 z 17 stycznia 1990, jak również obowiązków wynikających z artykułu 9 tego samego rozporządzenia w tej mierze, w jakiej dotyczą one dzieł kinematograficznych długometrażowych.

II. – Z zastrzeżeniem przepisów szczególnych przewidzianych z artykułach 22, 23 i 24 niniejszego rozporządzenia, programy przestrzegają, w całości czasu poświęconego rocznie na rozpowszechnianie dzieł audiowizualnych, udziałów procentowych przewidzianych w artykule 8 wyżej wymienionego rozporządzenia nr 90–66 z 17 stycznia 1990.

Jako odstępstwo od poprzedniego ustępu, umowa zawarta z Najwyższą Radą programów audiowizualnych może ustalić, w granicach czasu trwania przewidzianego w artykule 34-1 wyżej wymienionego prawa z 30 września 1986 i w zależności od liczby mieszkań odbierających dany program oraz natury jego oprogramowania, termin, po upływie

którego program ten musi podporządkować się przepisom artykułu 8 wyżej wymienionego rozporządzenia nr 90–66 z 17 stycznia 1990. Podczas trwania tego okresu umowa ustali, przestrzegając zasady progresywności, minimalne udziały procentowe, które będzie należało osiągnąć każdego roku. Owe minimalne udziały procentowe nie będą mogły być niższe niż 50% dla dzieł europejskich i niższe niż wysokość ostatniego stwierdzonego udziału procentowego dla dzieł oryginalnie francuskojęzycznych.

Art. 14 – Każdy program telewizyjny, który rozpowszechnia dzieła kinematograficzne lub audiowizualne, musi przeznaczyć albo co najmniej 10% czasu, jaki poświęca na rozpowszechnianie tych dzieł, albo co najmniej 10% swojego budżetu programowania na dzieła europejskie pochodzące od producentów niezależnych od wydawców programów, w rozumieniu wyżej wymienionego rozporządzenia nr 90–67 z 17 stycznia 1990.

Umowa ustala warunki, na których każdy program ma obowiązek przestrzegania zobowiązań przewidzianych w poprzednim ustępie.

Rozporządzenie nr 95–668 z 9 maja 1995 (dla sieci rozszewczych naziemnych kodowanych)

Artykuł 6

Programy, których dotyczy niniejsze rozporządzenie muszą, z całkowitej liczby rocznej rozpowszechnianych dzieł kinematograficznych długometrażowych przeznaczyć: co najmniej 60% na rozpowszechnianie dzieł europejskich; co najmniej 40% na rozpowszechnianie dzieł oryginalnie francuskojęzycznych.

Obowiązki te muszą być przestrzegane również w godzinach dużej oglądalności. Z zastrzeżeniem przepisów paragrafu III poniższego artykułu 14, za rozpowszechniane w godzinach dużej oglądalności uważane są dzieła, których rozpowszechnianie następuje w całości bądź w części w godzinach 20.30–22.30.

Artykuł 7

Programy, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, muszą, z całkowitego czasu poświęcanego rocznie na rozpowszechnianie dzieł audiowizualnych, przeznaczyć: co najmniej 60% na rozpowszechnianie dzieł europejskich; co najmniej 40% na rozpowszechnianie dzieł oryginalnie francuskojęzycznych.

Obowiązki te muszą być przestrzegane również w godzinach dużej oglądalności oraz w godzinach oglądalności znaczącej ustalonych przez Najwyższą Radę programów audiowizualnych. Za godziny dużej oglądalności uważane są wszystkie godziny zawierające się pomiędzy 20.30 a 22.30.

Artykuł 9

Zmieniony przez Rozporządzenie 99–190 11 marca 1999 art. 1 JORF 13 marca 1999.
Z zastrzeżeniem przepisów poniższych artykułów 10 do 13, przepisy paragrafu II artykułu 1 oraz artykułów 3, 3-2, 5 do 7 i 9 do 12 wyżej wymienionego rozporządzenia nr 90–67 z 17 stycznia 1990 stosują się do programów, których dotyczy niniejsze rozporządzenie.

Holandia

Ustawa o mediach (Media Act)

Artykuł 54

1. Nadawcy, którzy otrzymali koncesje na rozpowszechnianie programu ogólnokrajowego przeznaczają co najmniej 50% całkowitego czasu nadawania każdego ogólnokrajowego programu telewizyjnego na audycje, które mogą być uznane za audycje europejskie zgodnie z art. 6 dyrektywy.

2. Nadawcy, którzy otrzymali koncesje na rozpowszechnianie programu ogólnokrajowego przeznaczają co najmniej 25% całkowitego czasu nadawania na audycje, o których mowa w pkt. 1, które mogą być uznane za audycje niezależne. Co najmniej 17,5 % całkowitego czasu nadawania w każdym programie należącym do sieci przeznacza się na audycje, o których mowa w poprzednim zdaniu. Audycje uznaje się za niezależne, o ile nie zostały wytworzone przez:

(a) nadawcę, który otrzymał ogólnokrajową koncesję, lub innego nadawcę.

(b) osobę prawną, w której nadawca posiada bezpośrednio lub poprzez jeden lub więcej podmiotów od niego zależnych co najmniej 25% udziałów.

(c) osobę prawną, w której jeden lub więcej nadawców posiada pośrednio lub poprzez jeden lub więcej podmiotów zależnych łącznie powyżej 50% udziałów.

(d) spółkę, w której nadawca, lub jeden lub więcej podmiotów od niego zależnych, jest współnikiem w pełni odpowiedzialnym za długi spółki wobec jej wierzycieli.

3. Bardziej szczegółowe przepisy dotyczące wykonania przepisów ust. 2 oraz reguł na podstawie, których audycje, inne niż te o których mowa w ust. 2 (a do d) będą uznane za audycje niezależne, mogą być wprowadzone zarządzeniem Rady

4. Na potrzeby tego paragrafu, następujące audycje nie będą brane pod uwagę

(a) serwisy informacyjne

(b) audycje sportowe

(c) teleturnieje z wyjątkiem mających charakter kulturalny lub edukacyjny;

(d) usługi teletekstowe

5. Paragrafu tego nie stosuje się do czasu nadawania należącego do Radiowo – telewizyjnego funduszu reklamowego, agencji rządowych, religijnych i innych organizacji wyznaniowych oraz partii politycznych.

6. Nadawcy, którzy otrzymali koncesje na rozpowszechnianie programu regionalnego przeznaczają co najmniej 50% czasu nadawania na audycje, które mogą być uznane za audycje europejskie zgodnie z art. 6 dyrektywy.

Nadawcy, którzy otrzymali koncesje na rozpowszechnianie programu regionalnego przeznaczają co najmniej 10% czasu nadawania na audycje, o których mowa w poprzednim zdaniu jeżeli można je uznać za audycje niezależne. Punkt. 2, zdanie trzecie, lit. (a) do (d) oraz pkt. 3 do 5 stosuje się odpowiednio.

7. Zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w paragrafie 19a, pkt. 1 (f), zarząd zapewni, że czas nadawania jest wykorzystywany zgodnie z wymogami pkt. 1 do 5.

Dekret o mediach (Media Decree)

Artykuł 52k

1. Nadawcy przeznaczają co najmniej 50% czasu nadawania na audycje, które mogą być uznane za audycje europejskie zgodnie z art. 6 dyrektywy.

2. Nadawcy przeznaczają co najmniej 10% czasu nadawania na audycje, o których mowa w pkt. 1, o ile nie zostały wytworzone przez:

(a) nadawcę lub inny podmiot rozpowszechniający program;

(b) osobę prawną, w której nadawca posiada (poprzez jeden lub więcej podmiotów zależnych) co najmniej 25% udziałów;

(c) osobę prawną, w której dwóch lub więcej nadawców posiada (poprzez jeden lub więcej podmiotów zależnych) łącznie ponad 50% udziałów;

(d) spółkę, w której nadawca, lub jeden lub więcej podmiotów zależnych, jest współnikiem w pełni odpowiedzialnym za długi spółki wobec jej wierzycieli.

3. Co najmniej jedna trzecia audycji, o których mowa w pkt. 2 powinna być nie starsza niż 5 lat.

4. Na potrzeby tego artykułu, następujące audycje nie będą brane pod uwagę

(a) serwisy informacyjne;

(b) audycje sportowe;

(c) teleturnieje z wyjątkiem mających charakter kulturalny lub edukacyjny;

(d) reklamy;

(e) audycje złożone z przekazów tekstowych i innych statycznych obrazów.

5. Artykułu tego nie stosuje się do nadawców rozpowszechniających program, który może być odbierany jedynie w jednej miejscowości lub w ograniczonej liczbie przyległych miejscowości.

Niemcy

W Niemczech kwestia ta uregulowana jest w Umowie o transmisji radiowej (*Rundfunkstaatsvertrag-RStV*) zawartej przez wszystkie Kraje Związkowe i ratyfikowanej przez ich parlamenty. Ponadto, w poszczególnych Krajach Związkowych obowiązują przepisy krajowe dotyczące radiofonii i telewizji precyzujące zapisy Umowy.

Umowa państwowa z dnia 31 sierpnia 1991 o transmisji radiowej, w brzmieniu piątej umowy państwowej o zmianie transmisji radiowej, obowiązującej od dnia 1 stycznia 2001,

§ 6

Produkcja europejska, produkcje własne, produkcje na zlecenie i w kooperacji

(1) W celu prezentacji różnorodności istniejącej na obszarze niemieckojęzycznym oraz w Europie, jak też w celu wspierania europejskiej produkcji filmowej i telewizyjnej, nadawcy telewizyjni powinni, zgodnie z prawem europejskim, przeznaczyć większą część swego czasu nadawania, przewidzianego dla filmów rozrywkowych, spektakli telewizyjnych, seriali, audycji dokumentalnych oraz innych tego typu produkcji dla dzieł europejskich.

(2) Pełne programy telewizyjne powinny zawierać istotny udział produkcji własnych oraz produkcji na zlecenie i produkcji w kooperacji z obszaru niemieckojęzycznego i z

Europy. To samo dotyczy telewizyjnych programów tematycznych, o ile jest to możliwe zgodnie z ich ukierunkowaniem treściowym.

Norwegia

Rozporządzenie Nr 153 z 28 lutego 1997 r.

Rozdział 2 - Audycje europejskie

§ 2-1. Audycje europejskie

Nadawcy telewizyjni zapewnią, że co najmniej 50 procent czasu nadawania z wyłączeniem serwisów informacyjnych, audycji sportowych, teleturniejów, reklam lub usług teletekstowych przeznaczą na audycje europejskie.

Minister może określić szczegółowe reguły implementacji przepisów ustępu pierwszego, w tym również przepisy przejściowe.

Paragrafu tego nie stosuje się do telewizji lokalnych.

§ 2-2. Audycje telewizyjne wytworzone przez producentów niezależnych.

Co najmniej 10 procent czasu nadawania z wyłączeniem serwisów informacyjnych, audycji sportowych, teleturniejów, reklam lub usług teletekstowych przeznaczają się na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych od nadawców telewizyjnych. Odpowiednia część czasu nadawania powinna być przeznaczona na audycje wytworzone okresie nie więcej niż 5 lat przed nadaniem.

Ustępy 2 i 3 §2-1 stosuje się odpowiednio.

.

Szwecja

Ustawa o radiofonii i telewizji (The Radio and Television Act)

Rozdział 6. Zawartość programu

§ 8.

O ile szczególne okoliczności nie wskazują inaczej, każdy podmiot rozpowszechniający program telewizyjny drogą satelitarną lub na mocy koncesji przyznanej przez Rząd zapewni że:

1. Ponad połowa rocznego czasu nadawania jest przeznaczana na audycje pochodzenia europejskiego; oraz,
2. Co najmniej 10 procent rocznego czasu nadawania lub co najmniej 10 procent budżetu przeznaczanego na audycje jest przeznaczana na audycje pochodzenia europejskiego wytworzone przez producentów niezależnych, jak największą część powinny stanowić audycje wytworzone podczas ostatnich 5 lat.

Dla potrzeb tego paragrafu „czas nadawania” oznacza czas przeznaczony na audycje inne niż serwisy informacyjne, audycje sportowe, teleturnieje, ogłoszenia oraz programy, o których mowa w rozdziale 7, §5, ustępie 3. Przekazy tekstowe nie wchodzą w skład czasu nadawania.